ANUL II.— No. 9.

LEI 2 EXEMPLARUL

18 MARTIE 1924

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame
se primesc la Administrația ziarului.

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA ȚARA

PREȚUL:
2 Lei numărul în Țară.
3 Lei numărul în Străinătate

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoți, Profesori, Invățători
Studenți și Ofițeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 20.—

Incapacitate Administrativă

— Inițiativa particulară față de ajutorarea statului —

Organizarea societății românești este lăsată în genere în seama statului. Dar nu rare ori auzim pe reprezentanții vieții publice sfătuind publicul românesc, în Parlament și aiurea, la acțiuni de inițiativă privată.

Recunoaștem că în privința inițiativei particulare, poporul român lasă încă de dorit. Dar nu putem trece cu vederea faptul că în fața rarelor acțiuni frumoase, întreprinse de inițiative private, organele de stat uită sfatul pe care-l dădeau principial și nu dau sprijinul cuvenit inițiatorilor.

Vom ilustră cu câteva pilde acest mod de a înțelege lucrurile.

Este cunoscut, cred, că unul din județe cari s'au îngrijit mai mult de copiii săi este Prahova.

Studenții prahoveni, conduși de Comitetul presidat de Vintilă Chirică, au înființat încă dela 15 Noembrie anul trecut, o cantină restaurant, în care se servește masa la prânz și seara, la aproape 200 inși, ușurând prin aceasta sarcina cantinelor statului, unde se ostoesc în mizerie energiile tineretului.

Spre cinstea și lauda inițiatorilor prahoveni, a Baroului în frunte cu d. Nicu Pârvulescu, decanul Baroului, a d-lor Spirea Sorescu, prefectul județului; Gogu Fotescu, primarul orașului; G. Constantinescu, directorul liceului, precum și a altor personalități locale, cantina de care vorbim a putut funcționă până acum în chip normal.

Tot din județul Prahova își trage originea acel ce a donat pentru un cămin studențesc 12 milioane lei—d-l C. Vasiliu-Bolnavu. Imobilul este cumpărat și așezat în cea mai centrală parte a orașului—Piața Amzei. No. 5.

In sfârșit, trebue să pomenim cu recunoștință și numele directorului ziarului „Universul" — d-l Stelian Popescu — care prin inițiativa colectei a adunat, până acum, peste un milion.

Față de aceste superioare acțiuni din inițiativă particulară, statul în loc să se bucure fiindcă de fapt lui i se vine în ajutor, constatăm, cu părere de rău, că organele oficiale sunt departe de a înțelege înălțimea problemei.

Dăm un sigur exemplu: „Căminul Vasiliu-Bolnavu, nu poate fi pus în uzul studenților, fiind sub regimul diferitelor legi ale chiriilor, care permite îngăduirea câtorva streini chiriași și lăsarea pe drumuri a studențimii ce și-ar găsi aici adăpost.

S'a intervenit continuu pe lângă ministru de resort să adauge un articol prin care imobilele destinate prin donațiune operilor de cultură, să poată fi evacuate. Și aici trebue să recunoaștem cu durere, nu s'a făcut nimic — cel puțin până acum.

Mai mult: Ministrul de finanțe nu a găsit de cuviință să scutească de taxele de vânzare un imobil cumpărat cu destinațiune de așezământ cultural, și astfel Căminul Bolnavu pierde din ampioarea sa, nu mai puțin de 2.600.000 lei.

Iată cum se înțelege de către oficialitățile noastre încurajarea inițiativei private.

Acestea sunt fapte ce nu pot fi tăgăduite, și, tocmai de aceia le aducem la cunoștința marelui public românesc—spre cinstea unora, și nu spre lauda celorlalți.

C. M. Răpeanu.

Apărătorii studenților arestați

In urma apelului nostru către d-nii avocați, de a apăra pe colegii noștrii, cari vor fi judecați la 29 Martie de către Curtea cu Juri, ne-a răspuns de participare d-l avocat *P. Donca-Manea* din Galați.

Necrolog

In veci nemângâiații:

Rabin deputat „român" Tilersohn; Sanielevici, deputat „român"; Cogan, bancher; Leibovici, tipograf; Bogdan Dragoș, ziarist; Silberman, Goldenberg, Rozenfeld, Schwartzman, personalul de redacție al ziarului „Dreptatea", funcționarele jidoavce dela prefectura de poliție din Chișinău, precum și ceilalți toți credincioși întru Israel care au trecut nu de mult Nistrul, au nețărmurita durere a aduce la cunoștința celorlalți frați care încă n'au trecut granița, că protectorul lor:

Alexandru Oprea

Prefect de poliție al orașului Chișinău

a încetat.... de a mai fi în acest post, după ce a slujit cu credință în Iehova botezându-se întru Israel în seara zilei de 17 Decembrie 1923 în Sinagoga Moise din str. Sinadino, și după ce, după preceptele Talmudului a agonisit destulă avere și și-a făcut blană de 80.000 lei.

Fie-i lui, acolo, pumuntul ușor.

Oi vei.

CU UNUL MAI PUȚIN [1]

Un mic eveniment s'a produs zilele aceste, aproape nebăgat în seamă, asupra căruia e bine să stăruim puțin, fiindcă putem descifra din el câteva constatări edificatoare.

Evenimentul e că ziarul *Presa*, din cunoscuta oficină a fraților Honigman și-a încetat apariția, invocând nepetința de-a mai face față cheltuielelor. Domnul Fagure, proprietarul și îndrumătorul, în prohodul său ocazional vorbește cu multă înduioșare de *„sacrificiile"* aduse de d-sa pe altarul gazetăriei și se complace în rolul de victimă a independenței de gândire. Tânguirile sale au stârnit oarecare compătimire la tarabele dimprejur și spectru morții proiectat o clipă în bucătăria proprie a presărat pe ici pe colo note muiate în melancolie. Unii veri și cumnați s'au crezut datori să înfiereze indiferența publicului cetitor pentruu această stinghere prematură, care a mișcat până la lacrimi zirul *România* al partidului național, unde s'a publicat deasemeni un trist necrolog...

Noi n'avem nici un motiv special de îndurerare acum la moartea defunctului, cu care nu ne găsim în nici un grad de rubedenie, nici de sânge nici de principii. Deaceea nu ne înfrânăm sinceritatea și vom vorbi limpede ca totdeauna. Credem chiar că trebue analizată această dispariție și cercetată în pricinile ei cele mai adânci. Organul care s'a dus, o spunem dela început, nu-lasă nici un regret în cugetul nostru. Făcând parte din tabăra tiparului comercializat, răposata gazetă a d-lui Honigman, din punctul de vedere al frământării sufletului românesc era tot așa de puțin interesantă ca orice întreprindere de lemne a altui cetățean de ritul mozaic. Și una și alta nu reprezenta decât un deficit pentru gospodăria noastră. Neguștoria fraților cu dulce nume însă viza un material mult mai delicat, ea specula sufletele la noi. Născută din setea de câștig și hrănită din scandal, valoriza zilnic instinctele josnice ale deaproapelui. Fără nici o credință mărturisită și fără nici o busolă morală ea pornea în fiecare dimineață zeci de mii de foi pe toată întinderea țării. O dâră penibilă de trivialitate rămânea în urmă, o acră atmosferă pestilențială. Slavă Domnului, că s'a mai slăbit valul și că ceata proxeniților de opinie publică numără cu unul mai puțin...

Care să fie însă în adevăr cauza prăbușirii, care rezonul falimentului negustoresc, fiindcă de alte chestiuni n'a fost niciodată vorba în ilustra societate. Nu poate fi decât o singură cauză: *refuzul cetitorilor*. Iată de ce pentru noi, observatori al fenomenelor societății în care ne abatem, întâmplarea ia proporțiile unui fapt plin de semnificare. S'ar părea că lumea a început să vadă mai clar și că reacțiunea sănătoasă a unui organism cutropit pe boli intempestive s'a pus în lucrare. Mulțimea noastră prezintă tot mai dese dovezi de-o radicală transformare de psihologie. După o perioadă destul de lungă de slăbiciune apar abia acum primele începuturi de redeșteptare. Știm bine cu toții că am plătit scump marasmul conștiinței paralizate în cei cinci ani de după război. Știm care-au fost consecințele, știm cât de mult s'a întârziat în acest timp procesul de normalizare a atârilor interne și toata opera consolidării la noi. Am trecut printr'un lustru al destrămării noastre în care o mulțime de aventurieri au ridicat capul și-au început pe spinarea milioanelor oropsite să-și încerce norocul. Gazetăria a fost cel dintâi teren de exploatare. Indivizi obscuri certați cu tablele legii s'au erijat în rolul de conducători ai opiniei publice și-au început să schimbe în argi ți credințele maselor neștiutoare. Câțiva ani s'a jucat acest joc frivol în care figuri desperate de cafenea au zăpăcit lumea A fost în adevăr epoca de aur a speculanților fără scrupule. S'au lăsat cu dulmul ziare la șantaj în această vreme, în care diverși rosenthali și honigmani și-au făcut de cap. Un fregolism idiot a improvizat din băeți de prăvălie publiciști și oameni de litere investiți cu nume din cronica lui Neculce și cu impertinențe de ovrei din Polonia. A început orgia scrisului cu toată revărsarea ei nesăbuită pe tot cuprinsul țării. Mulțimea a rămas buimăcită în fața torentului murdar, Politicianismul cu sensibilitatea lui vinovată a căzut repede de acord și s'a alăturat acestor lăcuste. A trebuit să intervie îndrăzneala aproape eroică a unor oameni ca să se deschidă ochii mulțimii și escrocheria să fie arătată cu degetul. Ne-am decis câțiva să strigăm nenorocirea care ne paște și să propovăduim o grabnică revenire la valorile tradiționale. Am fost răsplătiți, de sigur, cu o groaznică avalanșe de murdărie pentru acest gest de protestare. O întreagă spumă de neofiți s'a repezit la noi, preschimbând în crimă umila dragoste de neam în care-am crescut și cerând să fim crucificați în numele marilor lozince de înfrățire universală. A fost, trebue s'o recunoaștem, o luptă destul de grea, fiindcă nu e o jucărie să-ți faci de lucru cu apașii de drumul mare fără omenie și fără Dumnezeu, gata de orice. Războirea însă s'a putut da cu toate acestea, fiindcă societatea deconcertată în primele momente a început totuși să se desmeteceească și alarma dată de noi n'a fost zadarnică. Rând pe rând s'au trezit straturile societății, dându-și seama că trebue să se curme odată stupida batjocură, s'au desmormântat impulsuri de mândrie adormită și-au cerut ca micii zarafi ai slăbiciunilor noastre să fie grabnic luați de guler și puși la locul lor. Colțuri întregi de țară și-au arătat cu putere această resurecțiune proaspătă, afișând cu vivacitate așteptarea lor. Un evident certificat d. e. al stării de suflet schimbate, a fost recenta lecție dela Cluj administrată congresului ziariștilor, când toată lumea, fără nici o deosebire, a făcut să se înțeleagă că s'a săturat până în gât de pirateria din presă.

Suprimarea ziarului *Presa* este o nouă dovadă a acestui sentiment general. Cetitorii s'au pus în grevă și au boicotat otrava. Pe urma lor sprijinitorii oculți, văzând că marfa nu mai are căutare și-au închis pungile, făcând să se închidă prăvălia. Este o probă că încetul cu încetul opinia publică revine și elimineazâ din mijlocul ei elementele indezirabile...

In fața fericitei renașteri, noi nu putem tăcea!

Dimpotrivă, avem datoria să ne agităm mai tare ca oricând. După distrugerea unui cuib de venin, operația trebuie dusă înainte. Moartea gazetei *Presa* nu poate fi decât un îndemn pentru debarasarea metodică și globală de paraziți. Să se pornească deci din toate părțile cinstita cruciadă salvatoare! In numele ideii naționale ultragiate, în numele onestității și-a talentului, să măturăm canaliile din drum, făcând să se lăţe fa scârba și indiferența tuturora exhibițiile lor. Sufletul românesc trebue să treacă prin această radicală despăducherea morală!

Intru cât mă privește, sunt ferm hotărât să dau contribuția mea personală la cel mai legitim război de apărare națională. Conștient că susțin cele mai curate interese ale unui colț de umanitate, voi cere totdeauna purificarea și voi face din scrisul meu o trâmbiță de alarmă. Mai mult! Pentru desăvârșirea propagandei voi lua în curând contactul nemijlocit cu publicul, arătându-i în conferințe lămuritoare primejdia. Vom vedea atunci, dacă, răscolind cele mai elementare necesități de auto-conservare, vechea noastră toleranță nu se va isprăvi, inaugurând o eră nouă de sănătate și primire...

Octavian Goga

1) Din „Țara Noastră" No. 8.

Fapta urâtă a unui student jidan

Vineri 7 Martie, în tramvaiul No. 20, un bătrân pensionar, funcționar la o instituție particulară, pierde un carnet cu bilete de bal.

Carnetul este găsit de studentul jidan *Rafalovici*, din anul I dela Politechnică, care se și prezintă a doua zi la instituție să-i dea carnetul bătrânului însă numai în schimbul a 500 lei.

Pe acest nemernic, care a lăsat o familie pe drumuri timp de cinci zile, îl recomandăm colegilor dela Politechnică spre a-l avea în vedere.

Procesul Maiorului Băgulescu

Luni 10 Martie urma să se judece procesul maiorului Băgulescu. Consiliul nefiind în număr procesul s'a amânat.

In acea zi studențimea a făcut o frumoasă manifestare de simpatie maiorului, cu care ocazie au fost arestați mai mulți studenți cărora li s'a dat drumul după luarea interogatoriului.

Concursul Societății „Tinerimea Română" în anul 1924

Și în anul acesta Societatea „Tinerimea Română" va ține toate categoriile de concursuri și anume: primare, secundare și Universitare.

Concursul se va ține dela 23-26 Maiu.

In momentul de față mai mult ca oricând este necesar ca tineretul școlar să fie pătruns de necesitatea unei culturi literare, istorice și religioase în jurul ideei naționale.

1. *Pentru Invățământul primar* în anul acesta vom ține concursuri nu numai în București pentru școlile din jud. Ilfov ci și în Craiova pentru școlile din Dolj și Ismail pentru școlile din jud. Ismail, Cahul și Bolgrad.

Concursul îl vom ține și în acest an numai între cei ce absolvesc cursul primar. Alegerea subiectelor se va face având în vedere întreaga cultură elementară pe care și-au putut-o apropia absolvenții cursului primar în limitele îngăduite de constituția sufletească a elevilor în vârstă medie de 11—12 ani. In modul acesta vom da ocazie de a se manifesta nu numai elevii dotați cu o memorie puternică dar și elemente destinse, la care alături de memorie, începe să se afirme forțele sufletești productive.

Cei ce se vor distinge la concursul ținut la Craiova și Ismail vor veni la București să concureze cu cei din jud. Ilfov.

2. *Pentru Invățământul secundar* vom continua a chema la concurs pe cei mai distinși elevi dela toate școalele de grad secundar din întreaga țară.

Concursul va consta dintr'o teză scrisă al cărei subiect va fi o chestiune de sinteză relefitoare la cultura națională considerată ca un tot unitar și cuprinzând elemente de istorie, literatură și credință strămoșească.

Aceasta pe de o parte spre a lărgi sfera interesului pentru cultura națională iar pe de altă parte spre a se apela mai mult la forțele psihice productive ale elevilor, adecă la judecată și imaginație, decât la memorie.

Vom putea astfel să ne dăm seama întrucât elevii reușesc să-și concentreze elemente de cultură literară, istorică și religioasă în jurul ideei naționale.

3. *Pentru Invățământul Universitar* vom ține concursuri între studenții Facultăților de Științe, Litere și Teologie dela toate Universitățile din țară.

Se vor da subiecte diferite pentru fiecare facultate și eventual, pentru unele secții speciale ale facultăților, cum ar fi spre exemplu: Matematica, Institutele Technice etc., pentru ca astfel să se țe seama de pregătirea științifică, activitatea și preocupările fiecărei grupe de candidați.

Dar, toate subiectele vor avea o notă esențială comună:

„Interesele culturale și economice ale României-Mari".

Studenți dela toate Universitățile!

Aduceți-vă în fiecare zi aminte că la Văcărești stau de 168 de zile colegii voștrii!

Frați Țărani!

Amintiți-vă în fiecare zi că feciorii voștrii stau întemnițați, pentru că au vrut să scape neamul de urgia jidovească.

Oțeliți-vă cu toții trupul și sufletul, pentru ca vremurile mari cari se apropie, să nu vă găsească nepregătiți! Ne trebue o oaste viteazâ, hotărâtă și gata de orice jertfă.

CRONICA BASARABIEI

Probleme culturale în Basarabia

Invățați țăranul basarabean să scrie! Abia atunci veți cunoaște adevăratele lui dureri!

Am colindat sate moldovenești, am cercetat orașe, am citit ziare, cărți și broșuri care tratează despre Basarabia și am observat un lucru:

Ceeace se vede, nu se scrie și ceeace se scie, nu se vede!

Basarabia azi e un bolnav, în ajutorul căruia au sărit mulțime de doctori și o silește să ia cele mai contradictorii leacuri; nu pentru vindecare și regenerare; ci, pentru prelungirea agoniei.

Bolnavul acesta extenuat de frământările revoluției din 1917, când a avut nefericirea să primească leacuri și dela jidovii *Perper* și *Levinsohn*, chinuit de acei care în timpul revoluției erau împotriva armatelor române, iar azi o reprezintă în forurile cele mai înalte ale țărei și despre care, circulă o legendă, care pare a nu fi lipsită de verosimilitate — cum că d-l Gh. Broșteanu l-a amenințat atunci că îi împușcă ca pe niște trădători de neam; indivizi care se opuneau voinții poporului moldovenesc; bolnavul acesta, ros de vermi, care atunci nădăjduiau să conducă și Basarabia, precum conduc azi Rusia; și hrănit și azi încă cu minciuni și demagogice discursuri; bolnavul acesta cere azi un singur doctor și o singură doctorie:

Un învățător *român* și o școală *românească.*

Analfabeți sunt cu miile în Basarabia; dar chiar cei care știu carte, o știu pe cea rusească.

Aceasta nu numai la sate.

Și privind chestiunea din acest punct de vedere, ne gândim că: acum când este nevoe de o intensă propagandă culturală românească, acum și nu mai târziu, zadarnică e orice încercare de a scoate reviste și ziare scrise în românește.

Aceasta, atâta vreme cât o să existe cele **scrise** în limba rusă și care satisfac în acest mod necesitatea de a ceti.

In acest caz, presa românească și cartea românească, dacă ar exista în Basarabia o presă curat românească, nu'și ajunge scopul căci e concurată de acea scrisă în limba rusă și care e la îndemâna oricui, fără să silească pe oameni a ști românește.

Deci: o primă soluție: „Să se distrugă ziarele scrise în Rusește, pentrucă, existând, în Basarabia, mai mult ca oriunde, necesitatea de a ceti, să fie siliți basarabenii a ceti ziarele românești, deci a învăța limba română.

In epoca noastră de „umanitarism" n'am cere lucrul acesta, dacă ziarele ar aparține minorităței *ruse;* ci o cerem tocmai pentrucă toate ziarele rusești, câte apar în Basarabia sunt scrise de jidani și finanțate de Cahal.

Cine vrea probe, vom arăta în numerile viitoare, lista personalului dela toate ziarele scrise în rusește; iar pentru azi dăm lista dela ziarul „Basarabscaia Poșta".

Din peste 30 persoane care lucrează la ziar; mai mult de 25 sunt jidani.

Numele lor:

Averbuch, proprietar, I. Cojocar, V. Nepomnici, Schvartzman, Dr. A. Socolovski, M. Nedoliu, D. Nudelman, Z. Schvartzman, F. Procopod, B. Ahnazov, P. Conțevici, creștin dar supus polon, I. Nehesov, d-na Alexandri (?), M. Galant, G. Veițman, d-na I. Sultanovici, J. Polinovski, V. Zeigher, I. Cojocar, D. Urman, N. P. Gheldelman, F. Ceceluițchi, G. Glotov. B. Glotov, B. Maleuchii, Z. Klenian, F. Procopod și alții cari își ascund percinii sub nume românești sau rusești: dar toți din seminția lui Israel.

La fel sunt conduse celelalte ziare rusești despre care vom vorbi.

Iată dar de ce cerem: distrugerea acestor ziare, care nu apără interesele minorităței ruse ci a celei jidovești, care nu vorbesc în numele jidovilor ci a rușilor; și mai la toată urma, adevărații ruși nu au nevoe de asemenea specimene pentru traducerea gândurilor și sentimentelor lor. Deci cerem: Presa aceasta ori să fie *rusească adevărat* — dacă vrea să trăiască,— ori scrisă în jidovește dacă e a minorităței jidovești; ori., în ultimul caz, să o scrie în românește ca să o poată ceti oricine.

Dacă nici un mijloc din aceste trei nu le convine, atunci **trebue distrusă.** Și dacă guvernul nu se însărcinează să facă aceasta, din pricina d-lui Gherman Pântea, care are drept organ de publicitate jidovăscul ziar scris în rusește: „Galos", atunci are cine să'și ia sarcina aceasta.

Faptul că aceste ziare jidovești scrise în rusește, luptă împotriva statului național român, că propagă imoralitatea și corupția, le agravează situația; și bănuim că viața lor nu este de lungă durată.

D-l Franasovici în călătoria sa la Chișinău, a studiat, după câte bănuim, chestiunea aceasta și suntem siguri că aceleași convingeri și le-a făcut.

Așteptăm însă rezultatele, și nu voim să așteptăm prea mult.

Și acum, ajungând la concluzia că prin scris nu se poate întreține în Basarabia, o propagandă adevărat românească, cât timp va dura această stare de lucruri, rămânem convinși că propaganda orală și cea întreținută prin școală și-ar avea efectul dorit, dacă s'ar ține seamă de unele norme, care, în statele ce au guverne [illegible] au devenit norme elementare de conducere.

Rămânând să vorbim în numerile viitoare, despre *școala basarabeană* atât cea rurală cât și cea urbană, vom începe azi a vorbi despre propaganda orală sau practică, care se face azi.

In primul rând; în Basarabia, nu s'a căutat încă a se face o politică culturală ci s'a făcut și se face politica de partid cu toate murdăriile și faptele imorale pe care oamenii politici, sau mai exact, politicianii le cred necesare.

Peste stratul gros de analfabeție, peste înclinările unor băștinași, spre anarhie, înclinări înrădăcinate în timpul revoluției din 1917, peste mințile turmentate de băutură și otrăvite de minciunile jidovești, peste mizeria și întunerecul satelor și perfidia orașelor jidovite; s'a așternut ca un argument ultim — în „Basarabia care trebue să zacă în întunerec" politica murdară și demagogică, așa cum o vedea nemuritorul Caragiale. Oamenilor care aveau și au nevoe în primul rând de cultură, li s'au dat minciuni și li s'au făcut teorii politico-sociale, în vederea voturilor care dacă nu le-a fost uneori furate, le-au dat ei, constrânși fiind, celor ce nu știu să le apere interesele și drepturile, l'au dat și jidanilor. In loc să se curețe buruenile și spinii, în loc să se anihileze puterea jidovilor bolșevici și a dușmanilor țărei, în loc să li se lumineze calea și apoi să li se arate drumul; i-au împins cu grămada, *fruntea*, în beznă în care ei nu auzeau decât vorbe și nu vedeau decât nedreptate. Binele nu li s'au arătat în comparație cu răul; ci li s'a arătat o singură fantomă, pe care o n'o vedeau, dar se care o bănuiau, prin instinct; o fantomă pe care au numit-o „progresul social", și cu aceasta trebuiau ei să'și hrănească dorul de „mai bine", cu aceasta trebiau să'și mângâe durerile suferite în lupta pentru întoarcerea la patria mumă. „Progresul social" a fost și este în Basarabia; băutura amețitoare care se servește pe nemâncate. Astfel s'a lustruit lemnul fără ca măcar să fie cioplit. Și prin aceste procedee, moldovenii din Basarabia s'au pomenit iarăși cu același călcâiu al minciunei stăpânitorilor pe piept; minciuni traduse în practică prin speculațiile jidovești care, acum, după ce în 1917 fuseseră adversarii oricărui regim „țarist", acum, erau frați de cruce cu stăpânitorii. Din momentul acesta, basarabenii, care aveau fiecare frați, rude sau cunoscuți împușcați de bolșevicii-jidani, din acest moment moldovenii, au pierdut încrederea în „frații lor de peste Prut".

Agenții electorali și „candidații fără de noroc" au sporit nemulțumirile prin promisiunii de care moldovenii își amintesc ca de un vis care a trecut ca toate visele.

Satele zac tot în întunerec, afară de acele care au un noroc de câte o școală unde arareori bănuești sentimente românești la cei ce o conduc; bisericile sunt amenințate din pricina propagandei în favoarea sectelor religioase care se știe că sunt întreținute cu dolari trimiși de [illegible] din America [illegible]

Pentru ce suntem antisemiţi?

„L'antisemitisme, n'est pas une invention de nos jours; jamais il le fut plus brulant que dans le siècle qui précède notre ère".

E. Renan
„Histoire du peuple d'Israel".

Am aşezat din prevedere, mărturisesc, în fruntea articolului meu această frază extrasă din o valoroasă operă a marelui şi paşnicului cugetător francez, care numai de duşman al nobililor descendenţi din Israel n'ar putea fi socotit, pentru a mă servi de ea ca de o pavăză sigură, de care să se turtească eventualele săgeţi înveninate ce-ar svâcni din fortăreţele sioniste ale unei „anumite prese" din str. Sărindar, ori de pe aiurea. Şi pentru ca să-mi fortific mai bine rezistenţa în contra impetuoaselor atacuri ce s'ar desfăşura, atacuri din cari nu vor lipsi de sigur perlele de stil ale nedeliştilor, scribi ce slugăresc în vizuinele oculte ale „anumitei prese", hom ricele epitete ca „huliganism, porniri de troglodiţi" „instinctele primare ce clocotesc în sufletul analfabeţilor universitari", îmi iau îngăduiala să reproduc câteva idei din operile unor cugetători cu mitică faimă în cultura universală, măcar atâta de cât se bucură şi strălucitii reprezentanţi ai „presei democratice" Braunstein, Honigman, Nadler, etc.

In opera sa „La Genèse du XIX-siècle" H. St. Chamberlain, se ocupă în în unele capitole de contribuţia pe care elementul evreesc a adus culturii universale în general, bisericii creştine în special. Natural acest lucru l-a determinat să caracterizeze, în trăsături largi, pe nobilul popor ales al lui Iehova.

Iată-le: Fuziunea celor 2 concepţii juridice şi indo-europeană, au dat dela început, îi dă încă, un caracter hibrid religiunii creştine, prin faptul că cugetarea evreiască tinde să materializeze totul în fapte istorice.

Mai departe face interesanta constatare: „Religia evreiască repugnă cu totul proselitismul" şi prin elementul evreesc a apărut în religiunea creştină, intoleranţa religioasă, intoleranţă care e naturală semitului căci încă se manifestă o trăsătură esenţială a caracterului său.

Trecând la altă ordine de idei, Chamberlain scrie: „Ştiinţa" (le Savoir), în înţelesul cel mai înalt al cuvântului şi cultura lipsesc cu totul judaismului; nici o descoperire în nici un domeniu, ştiinţă prescrisă sub pedeapsă (afară de medicină, acolo unde ea constitula o industrie lucrativă), arta inexistentă, religia în stare rudimentară, philosophia o sforăeală de sentinţe elino-arabe şi formule magice rău înţelese. In schimb, o inteligenţă anormal desvoltată a condiţiilor economice: o facultate de invenţie destul de mediocră, dar o extraordinară aptitudine de a o pune în valoare.

Iată deci cum a caracterizat acest mare cugetător, poporul pe care Gobineau, —dacă nu mă înşel— l-a numit „o putere anticivilizatoare".

Pentru R. Wagner (Religion und Kunst) ceeace a pervertit religia creştină, este partea luată de judaism la elaborarea dogmelor sale, e adică identificarea violentă a divinului crucificat cu Dumnezeul mâniei, creator judeu al cerului şi pământului.

Iată acum ce declară la Sorbona, cel mai judeofil dintre savanţi în „De la part des peuples semitiques dans l'histoire de la civilization", Renan:

„In toate direcţiile, programul pentru popoarele indo-europene, va consista în a se îndepărta din ce în ce mai mult de spiritul semitic. Religiunea noastră va deveni din ce în ce mai puţin judaică... şi noi vom deveni din ce în ce mai mult creştini".

Ce era în ochii lui Nietzche rasa judaică, vedem din interesantul studiu scris asupra celebrului reformator al moralei, de d. prof. C. Rădulescu. Motru şi intitulat „Nietzsche". Iată: „Această rasă se înfăţişează ca antipodul adevăratei rase nobile şi creatoare în lumea morală. Aplicată spre utilitarism, superficială şi rebelă la tot ce e mare şi original, pismaşă din cauza inferiorităţii sale, ea era menită să mijlocească răscoale şi biruinţa sclavilor. In istoria lumii morale n'a fost un contrar mai isbitor, o luptă mai tragică decât între rasa judaică şi cea ariană. Imi iau îngăduinţa să citez acum un strălucit pasaj chiar din „Nietzsche" (Genealogie der Moral pag. 34-35).

Roma contra Iudeei, Iudeea contra Romei; până astăzi n'a fost un eveniment mai însemnat, decât această luptă, această întrebare pusă, acest contrast de moarte. Roma simţea în Iudeea un ce în contra naturii, în tocmai ca un monstru; în Roma era considerat Judeul, ca o fiinţă plină de ură contra întregului neam omenesc—şi aceasta cu dreptate.

Iată încă o valoroasă contribuţie la caracterizarea poporului „pentru care fanaticul ţine locul voinţei creatoare şi generoase".

Am citat câţiva dintre fruntaşii cugetării apusene. Imi fac însă acum, o datorie de onoare de a cita ceva şi din scrierile „politice şi literare ale marelui nostru Eminescu. Mă refer la articolul „Despre drepturile politice ale Evreilor". Iată ce scria Eminescu pe la 1877:

„O seminţie, care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă, e cea evreiască. Ce sacrificii a adus omenirii îndărătnicul şi egoistul neam evreesc? Ocupându-se pretutindeni numai cu traficarea muncii străine, alegându-şi de patrie numai ţările acele unde prin deosebite împrejurări s'a încuibat corupţia".

Inchei această scriere a citaţiunilor, pe care de mi-ar fi îngăduit spaţiul, mărturisesc că aşi fi prelungit-o numai pentru plăcerea pe care desigur le-o va procura „intelectualii" reprezentativi ai semitismului din ţara noastră, cu o ultimă citaţiune din opera aceluiaşi H. St. Chamberlain; „Intocmai după cum o săgeată indiană paralizează prin infuziunea otravei sale corpul unde pătrunde, tot astfel spiritul judaic paralizează un organism care nu posedă viaţă şi frumuseţe de cât de cât în neîncetata reînoire a formelor sale".

Dacă astfel stau lucrurile, dacă poporul acesta e caracterizat printr'un materialism feroce, de un egoism neînfrânat dacă e meschin şi de o intoleranţă fără pereche, răsbunător şi josnic, element de disoluţie al oricărei civilizaţii, inadaptabil şi mai presus de toate, lipsit de conştiinţa unor graniţe naţionale sufleteşti şi materiale, dacă astfel ni se prezintă în lumina istoriei, apoi mai trebue să mai şovăim măcar o clipă în faţa atitudinei pe care trebue s'o luăm?

Nu! hotărât nu!

Că e element de disolvare al oricărei organizaţii sociale, mai poate fi îndoială? Răsfoiţi numai puţin paginile istoriei sau măcar aruncaţi-vă puţin mai cu atenţie privirile în jur. La baza tuturor mişcarilor cu caracter anarhic, internaţionalist, stau tocmai aceste jivine, cari au compromis până şi unul dintre cele mai mari acte ale lumii sociale: revoluţia rusă.

Acestea fiind însuşirile acestui neam, mă întreb, ce-l poate lega de pământul acesta sfânt, pe care l-au adăpat cu sânge moşii şi strămoşii noştri, iar mai deunăzi fraţii şi părinţii noştri, pe care Braunstein, oarecare fiu al unui perciunat din „ghetto-urile" New-Yorkului şi al unei „Rifche" din Cairo, născut pe un v por portughez, sub pavilion englezesc, în apele turceşti, a cărui stare civilă a fost identificată în vr'un consulat polonez din Constanţa şi pentru care „Ubi bene ibi Patria" a fost deviza familiei dela Izrael şi până în zilele noastre.

Nu domnilor „europeişti, umanitarişti, (în aceste motive avem şi doctrinari; a se vedea operile în spirit umanitarist ale d-lui Eug. Relgis—pt. amatori de anagrame Relgis: Siegler—) internaţionalişti" sau mai ştiu eu ce fel de „mistumcomporitum" mai sunteţi! Nu „instincte de troglodiţi" ne mână în acţiunea noastră tinerească şi tocmai din această cauză nepătată, ci ne mână conştiinţa unei superiorităţi de rasă, acelaş conştiinţă care până acum 2000 de ani pe „Civis Romanus" să scuipe cu scârbă în faţa jigăritului evreu ce se strecura pe lângă zidurile cetăţii eterne, ca o jivină a pământului—şi mai ales ne mână o conştiinţă naţională de care putem fi mândri, făurită dealungul veacurilor cu spada şi cu arcul, stropită cu sânge, cred de liftă spurcată, pe vremurile când neam din neamul d-lor vs. vindeau obiele şi botfori de iuft prin bâlciurile Galiţiei, oştirilor polone ce veneau să ne cotropească ţara, ţara aceasta bună, care încălzeşte la sânul ei atot-privitor, toate viperile cu venin în colţi.

Iată deci pentru ce nu numai că suntem, dar trebue să fim antisemiţi.

V. C. Marin
Student în drept şi Filosofie

Au de lucru

Parlamentarii Ţării au găsit de cuviinţă, în şedinţa din 13 Martie, a Camerei, că n'au altceva mai bun de făcut decât să se certe şi apoi să se ia la bătae.

Ruşine lor!

şi credinţa; autorităţile sunt acaparate în cea mai mare parte şi la sate, de către jidovi, ba în unele locuri ca la Călăraşi, Bucovăţ, şi altele sunt primari sau ajutori de primari jidovi, perceptori jidovi, notari jidovi şi aşa mai departe încât, ţăranul moldovean cu drept se întreabă: „Ne-am întors la fraţii noştrii, pentruca să ne conducă jidovii?" !

Sărmanii naivi! ei încă nici nu ştiu ce se petrece la oraşe, şi la ministere. Noi, le-o spunem curat! Aceasta nu trebue de ascuns.

Ei bine! In faţa acestei stări de lucruri, nu se poate face nimic până nu se construeşte sufletul ţăranului, până nu i se luminează mintea, până nu i se arată, cine sunt **hoţii** care le fură munca, care le ia pământul şi împroprietăresc pe jidovii veniţi de 1—2 ani de peste Nistru şi din care unii din ei, nici chiar prin fraudă n'au obţinut acte false de cetăţenie. In majoritatea cazurilor, le au, dar să nu se uite: **Sunt false!** şi negustorii de certificate s'au îmbogăţit şi trec drept îndrumători ai Societăţei. Mai mult chiar: Răzăşilor, vechii băştinaşi şi luptători ai Moldovei dintre Prut şi Nistru, li s'au luat pământurile pentru a fi date la jidani.

In urma celor de mai sus, se pricepe bine cu ce ochi privesc moldovenii pe acei ce vorbesc despre naţionalism, despre cultură românească, despre patriotism. Faptele le vorbesc mai mult decât oricâte cuvinte ar spune cineva; Naţionalismul guvernului se vede în felul cum administează; cultura românească, nu ajunge la ei decât foarte arare ori şi atunci,... prin ziarele jidoveşti; „patriotismul" le e inspirat de jidovii ce vin mereu de peste Nistru.

In locul propagandei culturale, domneşte propaganda politică şi deasupra tuturor, atot-stăpânitoare, guvernează finanţa lui Marmorosch Blank şi a fraţilor săi din Rusia bolşevică.

Insă nădejdea să nu se piardă! In Basarabia se găsesc şi suflete. Buni români sunt destul; oameni care desbracă patima politică pentru dragostea de neam se găsesc, şi despre activitatea lor, vom vorbi în numerile viitoare.

A. B.

Erou între eroi

Era de aşteptat ca luni seara cu ocazia manifestaţiei de simpatie pentru maiorul Băgulescu tot entuziasmul şi admiraţia studenţimii să se reverse asupra acestuia.

A fost însă altul care a înscris o pagină glorioasă în istoria vieţii studenţeşti. Şi a scris-o într'un mod original: cu pumnul şi cu ciubota.

L-aţi ghicit cu toţi cei cari aţi fost acolo cine este acel care a furat aureola maiorului Băgulescu şi care va bine merita şi dela Patrie şi dela studenţimea noastră. Acuma maiorul Băgulescu, eclipsat, asvârlit în umbră, să ne ocupăm de eroul nostru:

E înalt, bine clădit; un cap interesant cu privire cesariană. Pentru că vorbim de capul lui, să-mi permiteţi să-i analizez şi conţinutul. Ochii trădează acest conţinut: e de-o îndeligenţă debordantă şi irezistibilă.

Iat-o în plină acţiune; dă cu pumnul în dreapta, ciubota în stânga, se svârcoleşte ca un posedat cum poate nu s'a svârcolit acolo unde trebuia.

Loveşte mereu şi exaltă de bucurie. Se poate o mai mare satisfacţie decât aceia de a lovi pe unul care are mai mult decât 4 clase de liceu? Incontestabil că nu.

Dar eroul nostru este şi iubitor de cele sfinte: Dumnezei, Cruci, şi chiar Paştele ce va să vină era evocat în acea memorabilă seară de eroul nostru. Şi toate acestea debitate cu-o elocvenţă ciceroniană. De altfel nu ne miră acest lucru; istoria ne spune că unii eroi aveau un fond mistic. S'a întâmplat ca eroul nostru să aibe un fond birjăresc.

Dar, — Incredibile dictu — căpitanul nostru, mai bine zis maiorul nostru, căci vitejeasca-i faptă va pironi asupra lui atenţia celor în drept; e şi *cavaler*, dar nu cavaler în sensul banal al cuvântului, adică de a şti să se învârte bine prin saloane şi-a lovi din pinteni, ci în accepţiunea înaltă a cuvântului. Prestigiul şi demnitatea lui nu-i permit a se ridica mai presus de faptele săvârşite. A insultat, a lovit, şi unii din noi urmând sfatul unui camarad de-al său care ne asigurase de cavalerismul său, ne-am prezentat la el cerându-i numele spre a obţine o satisfacţie pe cale onorabilă. Acest cavaler, sui generis, a refuzat. (e de notat că deşi avea chipiul în mână, deci cu capul gol — honny soit qui mal y pense — avea şi ciobotele în picioare!)

E şi strateg, desăvârşit; să-l fi văzut cum împărţea unităţile şi ce manevre isvorau din resursele inepuizabile! Compătimeam pe Napoleon pe... dar nu vreau să umilesc pe eroul nostru.

Poate că acum dânsul doarme pe laurii câştigaţi; poate că şampanizează cu prietenii degustând odată cu delicioasa băutură şi gloria care-l va face nemuritor. Sau poate că aşteaptă o decoraţie, sau să-i se ia măsură pentru statuie; nu mă revoltă acest lucru, sunt pretenţii destul de legitime.

Dar să termin, eu, cronicar imparţial nu sunt ţinut să colecţionez toate trăsăturile inepţiei şi brutalităţii omeneşti.

I-am redat portretul pentru ca posteritatea să-l poată primi cu braţele deschise şi în al doilea rând dintr'un motiv practic: studenţii când îl vor întâlni să se ferească a-l provoca la discuţie, căci altfel riscă să-l savureze inteligenţa lui aşa de fină şi aşa de subtilă în subtilitatea ei.

De asemenea cer ertare culegătorul acestor rânduri căci l-am silit să se ocupe de persoana căpitanului nostru.

Iar colegilor cari vibrau de mânie, să lase lucrul pe seama altor generaţii, căci este un adevărat lux ai cere omenie şi înţelegere căpitanului **Pop Valeriu**.

Const. Nestor

MULŢUMIRI

Societatea studenţilor în farmacie aduce atât d-rei Stănescu, profesoară la şcoala profesională de fete „Robescu", cât şi elevelor d-sale, cari au răspuns cu multă amabilitate apelului nostru, viile sale mulţumiri pentru binevoitorul concurs ce l-au dat, cu ocazia balului organizat în seara de 4 Martie, cărui fapt se datoreşte în parte reuşita materială ce s'a obţinut.

Deasemenea mulţumeşte d-lui Locotenent Bodun, licenţiat în drept, pentru entuziasmul cu care a pornit din iniţiativa d-sale colectarea sumei de lei 1832 pentru studenţimea farmaceutică, tot în seara balului.

Comitetul.

Ministrul comunicaţiilor şi studenţii*)

— Refuzând studenţilor posibilitatea călătoriilor cu preţ redus, d. general Văitoianu se opune propagandei culturale la sate —

Se ştie că, în urma incidentelor studenţeşti de anul trecut, guvernul hotărîse să suprime studenţilor călătoriile pe căile ferate cu preţ redus. Era firesc, în mentalitatea curioasă a regimului de azi, ca pe lângă celelalte sancţiuni, să vină împotriva studenţilor şi aceia a interzicerii deghizate de a călători pe căile ferate din patria lor. Credeam însă că această inderdicţie va avea un caracter provizoriu. Constatăm cu durere că măsura prohibitivă se menţine, cu toate intervenţiile ce se fac ca ministrul comunicaţiilor să acorde din nou reducerea de 50 la sută pe C. F. R. studenţimii.

Oricâte greşeli ar fi putut săvârşi tinerimea universitară,—dacă faptele ei, pornite din nevoile ei adânci pot fi privite ca greşeli,—nu e drept ca pedepsele să întreacă prea mult gravitatea acestor fapte.

In lunile de vacanţă, studenţii noştri pot fi de un real folos propagandei culturale la sate, în care ei pun mult suflet şi o tinereţe entusiastă.

Ministrul comunicaţiilor împiedică însă acest având şi se desvălue prin aceasta, ca un duşman neîmpăcat al avântului cultural şi al apostolatului tinerimei.

Va să zică, împiedici cultivarea studenţilor impunându-le taxe prohibitive la Universitate,—scumpindu-le cartea prin sprijinirea trustului hârtiei şi prin neluarea de măsuri sigure cumpărarea pe preţuri ieftine a cărţilor de limbă franceză. Nu le asigură căminuri şi cantine suficiente pentru satisfacerea nevoilor materiale, iar, pe deasupra, le scumpeşti fantastic tariful pe C. F. R, care e totuşi destul de scump pentru ei chiar admiţând reducerea de 50 la sută ce nu li se mai dă.

Iată în ce chip înţelege ministrul comunicaţiilor să apere interesele studenţeşti, ale acelei pături care este chemată să fie inteligenţa cnoducătoare a ţării în viitorul apropiat.

Să mai spună cineva că ministrul comunicaţiilor nu este un mare patriot.

* * *

Dar ceiace e într'adevăr ciudat e că d. ministru al comunicaţiilor acordă studenţilor plecaţi din România în stăinătate, la studii, bilete cu preţ redus. De ce? Fiindcă printre aceia, sunt numeroşi studenţi, cari nu-s numai decât de origină română?

*) „Universul" din 15/III 1924.

Două morminte

Luna trecută s'a stins din viaţă două stele ale literaturii noastre: neobositul scriitor şi custode al Academiei Române, *N. Zaharia* şi talentatul poet, prof. *M. Dăscălescu-Mugur*.

Cel dintâiu mai mult un autodidactic, cu o cultură vastă şi un psiholog fin, a dat literaturii noastre unele din cele mai bune monografii asupra lui Eminescu, Alexandri, Vlahuţă, Demetrescu. etc., precum şi diferite cărţi psihologice.—Neînţeles însă de cei ce-l înconjurau, a fost sortit să cadă victima ignorenţei acestora, determinat fiind astfel a se sinucide.

Cel de-al doilea, un poet foarte subtil, de-o sensibilitate extremă, a fost colaborator, în deosebi, la „Convorbiri Literare" şi „România viitoare". A fost răpus de tuberculoză, boală care l-a păscut toată viaţa, boală de care suferindul îşi da seama, lucru care a dat poeziilor sale o nuanţă originală cum e aceasta pe care o cităm aici, a cărei mare frumuseţe nu poate fi trecută cu vederea.

Se aşterne-o cruce lângă alta
Flori mai cresc lângă alte flori,
Şi-un scaun de dincolo de moarte
Nu vine pentru trecători.

Te port ţărâna mea pe drumuri
Şi sub poveri de năzuinţi,
Te fac să sângeri şi-ţi pun lacrimi
Pe ochii tăi în veci cuminţi.

Dar nu ştiu dincolo de mine
Găsi-voi liniştea ce-ţi cer
S'au sângera-vei toată calea
Pân' la atomul de eter?!

Pe lângă jalea de care suntem cuprinşi prin pierderea acestor „oameni", mai trebuie să adaugăm cu mult regret că mai toate publicaţiile — ziare şi reviste — au fost prea indiferente faţă cu acest fapt lucru bătător la ochiu prin disproporţia ce survine:

Atunci când d-l *Rosenthal*, directorul ziarelor *„Dimineaţa"* şi *„Adevărul"*, a fost numai lovit la cap, toate pulicaţiunile noastre s'au grăbit să vestească aceasta pe toate căile, iar pentru aceşti doui români de merit cari au fost: *N. Zaharia* şi *Mircea Dăscălescu-Mugur*, nu s'a consacrat decât pe ici pe colo, „câte-o slovă prizărită printr'o pagină neghioabă".

Câtă nedreptate!

A ajuns protecţionismul până şi'n nemurire.

Stefan Delacâmpinu

Cum apără un avocat jidan pe clienţii săi, ţărani din Giuleşti-Chiajna

Pentru ca să-i reprezinte şi să-i apere în procesul de expropiere a moşiei Giuleşti-Chiaşna, proprietatea fraţilor Ilie şi Adolf Bercovici, sătenii au avut nenorocitul gând să se adreseze avocatului jidan Brodier. Acesta însă n'a prezentat în faţa comisiei de expropriere de pe lângă ocolul Buftea, unde se judecă procesul, nici concluziuni orale în sedinţă, nici concluziuni scrise, astfel că fraţii Bercovici au câştigat.

Avocatul jidan, rugat de săteni, îşi ia obligaţia să facă apel contra sentinţei date, însă lasă să treacă termenul legal fără să facă apelul. In urma felului cum jidanul i-a reprezentat şi apărat, ţăranii din Giuleşti-Chiajna au pierdut definitiv 157 de hectare de pământ, Brodier căpătând însă în schimbul serviciilor făcute fraţilor Bercovici 50 pogoane (= 1,500,000 lei) din izlasul ce trebuia expropriat.

Că un jidan înşeală, nu ne miră câtuşi de puţin; e poruncă religioasă la jidani să înşele şi să prade pe ceilalţi oameni; e scris în cartea lor sfântă, în Talmud. Ne miră însă faptul că comisia de disciplină a baroului de Ilfov, achită pe Brodier, deşi incorectitudinea lui profesională era perfect dovedită, deşi mai fusese condamnat disciplinar şi în alte rânduri, pe motivul inexact că ţăranii mai pot câştiga pământul. Şi ne mai miră că nici unul din membrii comisiei de disciplină nu a făcut apel contra acestei sentinţei de achitare.

A 49-a Aniversare a societ. studenţilor în medicină din Bucureşti

Depunerea mandatului

Joi la ora 4 d. a. s'a serbat în amfiteatrul cel mare al facultăţii de medicină a 49-a aniversare a soc. stud. în medicină, în prezenţa d-lor profesori Toma Ionescu şi Nanu Muscel, a numeroşi docenţi şi doctori, a d-lui general Nicoleanu şi a unui număr imens de studenţi.

Şedinţa a fost deschisă d-l I. Simionescu, preşed. soc., care dă cuvântul d-lui Buzoianu, secretar. D-sa a dat citire unui lung raport în care se arată activitatea societăţei.

D-l casier G. Ionescu arată că fondurile soc. au crescut cu 290 mii lei. Fondurile revistei „Spitalul" au crescut deasemenea cu 130 mii lei. Afară de aceasta s'a obţinut dela Ministerul de Instrucţie o adresă cu o donaţie de un milion lei pentru local.

D-l I. Simionescu face o expunere a mişcărei studenţeşti.

Ia cuvântul apoi d-l prof. Toma Ionescu primit cu nesfârşit entuziasm. D-sa asigură pe prezidentul societăţei că priveşte mereu, cu noui speranţe la viitorul acestei societăţi.

D-nii dr. Jianu şi general Nicoleanu asigură studenţimea de tot sprijinul pentru clădirea noului local al societăţei.

Şedinţa s'a terminat la ora 6 seara, Comitetul depunându-şi mandatul.

Convocare

Pentru ziua de 1 Aprilie a. c., sunt convocaţi la Bucureşti, toţi d-nii membri din Comitetul de conducere al ziarului „Cuvântul Studenţesc".—Toţi preşedinţii de Centre Universitare şi preşedinţii de societăţi pe facultăţi, sau reprezentanţii lor, conform statutelor.

In ordinea de zi:

1. Reorganizarea ziarului pe noui baze, şi

2. Alegerea Comitetului de Redacţie.

Ceasul al 11-lea

Zi de zi puhoiul jidovesc se întinde, îşi ţese pânza ademinitoare, îşi întinde ghiarele ameninţătoare. Ceas cu ceas ofensiva perciunaţilor câştigă, se adânceşte.

E ultimul ceas. Va fi câştigat şi acesta, vor fi de veci stăpânitorii acestor plaiuri, udate şi frământate cu sudoarea şi sângele ce a curs din moşi strămoşii noştri până astăzi.

Se aşteaptă să se zică, în sfârşit „Finis Muntenia" ca apoi hiena cu dinţii rânjiţi, cu părul vulvoi, ţinând strâns în ghiare cadavrul scumpei noastre ţări, într'un ultim rânjit sfidător, să-şi aşeze nesfârşita-i tiranie.

Erau ţinuturi întregi în Muntenia, înainte de răsboiu, unde nu numai că nu se văzuse nici un jidov rătăcitor, dar aproape că poporul nu le ştia de nume de cât din cărţile sfinte.

Ei bine, acum mişună. Nu e întreprindere industrială, nu e afacere comercială, unde hidoasa mână jidovească sănu fie vârâtă. Şi vorbesc nu numai de oraşe ci şi de sate.

Vinovaţii? Suntem noi, noi potentaţii zilei, cărora pronia divină prin dărnicia ne-a hărăzit conducerea acestui popor. Noi cei cari ştim toate şi nu ştim nimic. Noi pigmeii urmaşi ai uriaşilor Tudor, Gogălniceanu, Şaguna. Noi cei cari -n luminatul nostru patriotism ne vindem tot, şi neam şi credinţă, cari ne batjocorim crucea Ştefaniilor, Mihailor şi Iancului, prin care ei au ştiut să-şi mântue neamul, să ne pregătească nouă, nemernicilor, România, ce părea deapururea un vis.

Noi care ne-am vândut crucea stropită cu sângele lui Christos şi udată în noianul nesfârşit al suferinţelor strămoşilor noştri, numai şi numai ca să împărţim cu umanitariştii internaţionali din Sărindar, trupul muribund al Moldovei lui Ştefan cel Mare.

Robia Babilonului a început; oare ne va trimite şi nouă Dumnezeu un Daniil al cărui răget să ne deştepte din criminala letargie în care orbeşte ne-am vârât?

Trebue să păşim odată. Sus inimile şi la luptă dreaptă. Să lăsăm jumătăţile de măsură, să ne învrednicim acum, în ceasul al 11-lea, de aceleaşi laude în faţa martirilor neamului nostru ca şi Horia, Cloşca şi Crişan.

Pr. Alex.
Perişi — Ialomiţa

5 Martie 1924

Informaţiuni

La 29 Martie se judecă procesul studenţilor arestaţi la Văcăreşti.

Cercul studenţesc „Gândul Neamului" din Chişinău, având organ de publicitate propriu, cu acelaşi nume, şi fiind organizat pentru propagandă românească pe plaiurile basarabene apelează prin aceasta la toţi d-nii şi d-şoarele studenţi şi studente, moldoveni din Basarabia, dela toate Universităţile din ţară, să-şi trimită adeziunile lor, pentru a organiza în capitala Basarabiei „Asociaţia studenţilor Moldoveni dintre Prut şi Nistru".

Aceasta în vederea unei intinse activităţi culturale în Basarabia.

Adeziunile se pot trimite la „Redacţia revistei studenţeşti „Gândul Neamului", Seminarul Teologic, str. Alex. cel Bun, Chişinău.

Comitetul se va alege ulterior prin votul fiecărui aderent.

D-l Haralambie Roventa, licenţiat în teologie, a plecat să'şi continue studiile la Strassburg.

Pentru studenţii dela Văcăreşti

D-na Olimpia Dumitrescu, Câmpina, 100 lei.

Colegul nostru Nicu A. Rădulescu din Câmpina şi-a trecut cu succes examenul ultim de licenţă în drept.

Ii transmitem felicitările noastre.

Cercul studenţesc „Gândul Neamului" din Chişinău, mărturiseşte pe această cale, adânca durere încercată prin pierderea iubitului nostru coleg şi tovarăş de luptă, „Primul căzut în lupta pentru Apărarea Naţională" **George Manoliu**, student la Universitatea din Iaşi" mort în urma suferinţelor încercate în beciurile poliţiei d-lui Manciu din Iaşi.

De pe plaiurile Basarabiei, ridicăm glasul către Atotputernicul, împreună cu toată moldovenimea de peste Prut şi rugăm Cerul să-i fie ţărâna uşoară celui dintâi căzut din seria „celor mai buni creştini care trebue să moară".

Cercul Studenţesc „Gândul Neamului" Chişinău.

Am primit la redacţia noastră 9 scrisori în care suntem rugaţi să transmitem călduroase strângeri de mână autorului articolului: *Procesul maiorului Băgulescu*, publicat în No. 8 din 10/III a. c. al Cuvântului Studenţesc.

Publicăm rândurile de faţă ca cel în drept să ia cunoştinţă, iar noi să îndeplinim rugămintea.

Tipografia „STEAUA", strada Vasile Lascar, 40 bis.—Bucureşti.

Girant responsabil, I. Simionescu.